DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 10 marca 1959 r. Nr 4 Poz. 14 — 23

TREŚĆ:

Zarządzenia Ministra:

Poz. 14 — Nr 53 z 13.II.59. r. w sprawie podwyższenia limitów funduszu dyspozycyjnego przedsiębiorstw resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na rok gospodarczy 1958/1959.

Poz. 15 — Nr 73 z 25.II.59 r. w sprawie opracowania wojewódzkich bilansów materiałów ściennych na rok 1959.

Zarządzenie M'nistra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Ministra Gospodarki Komunalnej i Prezesa Kom:tetu do Spraw Urbanistyki i Architektury

Poz. 16 — z 6.II.59 r. o zmianie zarządzenia z dnia 30 stycznia 1958 r. w sprawie stosowania katalogu stolarki typowej.

Zarządzenie Min'stra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Ministra Gospodarki Komunalnej i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury

poz. 17 — z 20.II.59 r. w sprawie rozszerzenia zakresu stosowania kamienia naturalnego w budownictwie.

Okólniki Ministra:

Poz. 18 — Nr 6 z 5.II.59 r. w sprawie zaostrzenia kontroli odbiorów materiałów budowlanych przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe.

Poz. 19 — Nr 9 z 14.II.59 r. w sprawie oczyszczania ścieków w zakładach resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Poz. 20 — Nr 11 z 27.II.59 r. w sprawie oszczędnej gospodarki szkłem okiennym w budownictwie.

Pisma okólne Ministerstwa:

Poz. 21 — Nr 7 z 13.II.59 r. w sprawie premiowania robotników w budownictwie.

Poz. 22 — Nr 9 z 26.II.59 r. w sprawie wykonawstwa izolacji termicznych.

Poz. 23 — Nr 10 z 9.III.59 r. w sprawie zasad finansowania i księgowania udziału wystawców krajowych w Międzynarodowych Targach Poznańskich.

Komunikat

14.

ZARZĄDZENIE nr 53 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 13 lutego 1959 r.

w sprawie podwyższenia limitów funduszu dyspozycyjnego przedsiębiorstw resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na rok gospodarczy 1958/1959.

(Znak: FE/59)

W związku z zarządzeniami Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia roku gospodarczego dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i przez niego nadzorowanych (Mon. Pol. nr 41, poz. 234) i w sprawie ustalenia roku gospodarczego dla niektórych przedsiębiorstw świadczących usługi na rzecz przedsiębiorstw budowlano-montażowych, podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Mon. Pol. nr 41, poz. 235) zarządza się, co następuje:

§ 1 Dla przedsiębiorstw, w których obowiązują przepisy o roku gospodarczym 1958/1959, obejmującym wyjątkowo okres pięciu kwart'ałów, tj. od dnia 1 stycznia 1958 r. do dnia 31 marca 1959 r., podwyższa się na okres roku gospodarczego 1958/1959 limity funduszu dyspozycyjnego, ustalone zarządzeniem nr 191 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 października 1957 r. w sprawie funduszu dyspozycyjnego przedsiębiorstw resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. MBiPMB nr 9, poz. 51) — o 25% kwot, określonych w § 3 powołanego zarządzenia.

§ 2 Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

15.

ZARZĄDZENIE nr 73 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 25 lutego 1959 r.

w sprawie opracowania wojewódzkich b'lansów materiałów ściennych na rok 1959.

(Znak: CBM/Pl.1/162/59)

Usprawnienie obrotu materiałami ściennymi, a zwłaszcza maksymalne ograniczenie przewozów tych materiałów między województwami powinno być osiągnięte stopniowo przez:

— dostosowanie zużycia materiałowego w robotach murowych i fundamentowych do miejscowych zasobów materiałowych,

— zwiększenie produkcji materiałów ściennych na tych terenach, gdzie nie pokrywa ona potrzeb budownictwa i remontów,

— ograniczanie produkcji prefabrykowanych materiałów ściennych na tych terenach, gdzie ogólne zasoby materiałowe przekraczają potrzeby budownictwa i remontów.

W celu zebrania kompleksowych danych, niezbędnych do realizacji wymienionych zamierzeń oraz usprawnienia dotychczasowych metod terenowego bilansowania materiałów ściennych, zarządza się, co następuje:

§ 1 Wojewódzkie bilanse materiałów ściennych na rok 1959 opracuje Centrala Materiałów Budowlanych (CMB) przez podporządkowane jej wojewódzkie przedsiębiorstwa handlowe (dawne wojewódzkie hurtownie materiałów budowlanych).

§ 2 Bilansami należy objąć następujące rodzaje materiałów:

1) wszystkie rodzaje i gatunki cegły (paloną, wapienno-piaskową, wapienno-żużlową, cementową itd.),
2) bloki ścienne z betonu belitowego i piano-gazosylikatowe,
3) wszystkie typy bloczków i pustaków ściennych (Alfa, Muranów, Wrocław, Nida itd.), produkowanych na bazie cementu, wapna, gipsu, żużla, kruszywa naturalnego i gruzu,
4) ścienne elementy wielkowymiarowe dla budownictwa uprzemysłowionego,
5) kamień do celów murowych i fundamentowych,

bez względu na źródło ich pochodzenia, tzn. zarówno z produkcji państwowego przemysłu kluczowego, jak i państwowego przemysłu terenowego, spółdzielczego, prywatnego, z produkcji pomocniczej przedsiębiorstw budowlanych oraz z produkcji ubocznej.

§ 3 Przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, produkujące materiały, wymienione w § 2, zobowiązane są do udzielenia przedsiębiorstwom podporządkowanym CMB wyczerpujących danych o produkcji i zapasach, dotyczących faktycznego wykonania za rok 1958 i planu na rok 1959.

§ 4 1. Przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, zużywajace materiały, wymienione w § 2, zobowiązane są do udzielenia przedsiębiorstwom podporządkowanym CMB wyczerpujących informacji, niezbędnych do opracowania strony rozchodowej bilansów, a w szczególności danych dotyczących:

— zapasów i zużycia w roku 1958,

— zapotrzebowania i zużycia na rok 1959,

— wartości robót budowlano-montażowych i remontowych w roku 1958,

— wartości robót budowlano-montażowych i remontowych planowanych na rok 1959,

— wskaźników zużycia materiałów ściennych na jeden mln zł produkcji budowlanej lub na inne jednostki odniesienia,

— planu postępu technicznego, ograniczającego zużycie materiałów ściennych,

wraz z uzasadnieniem, umożliwiającym CMB i podporządkowanym jej przedsiębiorstwom ocenę zgłoszonego zapotrzebowania.

2. Przedsiębiorstwa wykonujące roboty budowlano-montażowe i remontowe na terenie więcej niż jednego województwa powinny przekazać informacje, o których mowa w ust. 1, w odpowiednich wycinkach, terytorialnie właściwym przedsiębiorstwom podporządkowanym CMB.

3. Informacje, o których mowa w ustępach poprzednich, CMB i podporządkowane jej przedsiębiorstwa przekonsultują w razie potrzeby z właściwymi zarządami budownictwa i zjednoczeniami przemysłu.

§ 5 Departament Planowania Produkcji Budowlanej, Departament Planowania Produkcji Materiałów Budowlanych, Zarząd Zaopatrzenia oraz Zarząd Budownictwa Terenowego udzielą CMB pomocy przy opracowaniu bilansów wojewódzkich oraz udostępnią dane statystyczne za rok 1958 i zadania planowe na rok 1959 w zakresie podanym w §§ 3 i 4.

§ 6 1. Przedsiębiorstwa podporządkowane CMB powinny zakończyć prace nad bilansami wojewódzkimi do dnia 15 marca 1959 r.

2. CMB przedłoży bilanse wojewódzkie do akceptacji Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w terminie do dnia 31 marca 1959 r.

§ 7. CMB w wytycznych dla podporządkowanych przedsiębiorstw ustali program prac nad bilansami wojewódzkimi, zabezpieczający dotrzymanie terminów, ustalonych w § 6.

§ 8. Bilanse wojewódzkie po zaakceptowaniu przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych należy udostępnić biurom projektów, zarządom budownictwa, wydziałom budownictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz zainteresowanym departamentom i zarządom Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 9. Prace nad wojewódzkimi bilansami materiałów ściennych na rok 1959 powinny być punktem wyjściowym do analogicznych opracowań na następne lata, przy czym niezwłocznie po opracowaniu bilansów na rok 1959, należy przystąpić do opracowania orientacyjnych bilansów wojewódzkich na rok 1960.

§ 10. Wzór formularza, według którego powinny być opracowane wojewódzkie bilanse materiałów ściennych, stanowi załącznik do niniejszego zarządzenia*).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 25 lutego 1959 r.

MINISTER
wz F. Papierniak

16.

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ I PREZESA KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 6 lutego 1959 r.

o zmianie zarządzenia z dnia 30 stycznia 1958 r. w sprawie stosowania katalogu stolarki typowej.

W celu dalszego uzyskiwania oszczędności w zużyciu drewna, obniżenia kosztów i podniesienia jakości stolarki produkowanej w zakładach typu przemysłowego zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Ministra Gospodarki Komunal-

---

*) Załącznik został rozesłany zainteresowanym.

nej i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 30 stycznia 1958 r. w sprawie stosowania katalogu stolarki typowej (Dz. Urz. MBiPMB Nr 2, poz. 10) w § 5 ust. 1 określenie „31 grudnia 1958 r." zastępuje się określeniem: „31 grudnia 1959 r.".

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1959 r.

MINISTER BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
wz **W. Piróg**

MINISTER GOSPODARKI KOMUNALNEJ
St. Sroka

PREZES KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY
Z. Skibniewski

17.

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ I PREZESA KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 20 lutego 1959 r.

w sprawie rozszerzenia zakresu stosowania kamienia naturalnego w budownictwie.

W celu lepszego wykorzystania bogatych zasobów kamienia naturalnego, będącego pełnowartościowym i ekonomicznie opłacalnym materiałem budowlanym — zarządza się, co następuje:

§ 1 Zobowiązuje się Zjednoczenie Przemysłu Kamienia Budowlanego i Centralę Materiałów Budowlanych do prowadzenia systematycznej informacji techniczno-handlowej o produkowanych materiałach i elementach kamiennych, przez wydawanie i rozpowszechnianie katalogów, cenników, prospektów itp.

§ 2 Zobowiązuje się jednostki zlecające wykonanie projektów oraz biura projektów, aby przy opracowaniu dokumentacji dla obiektów indywidualnych i powtarzalnych, położonych na obszarze występowania kamienia naturalnego oraz na terenach pobliskich, jak najszerzej przewidywano — w zakresie uzasadnionym względami technicznymi i ekonomicznymi — zastosowanie kamienia jako materiału konstrukcyjnego, elewacyjnego i wykończeniowego.

§ 3 Zobowiązuje się biura projektów do uzgadniania proponowanych rozwiązań materiałowo-konstrukcyjnych projektowanych obiektów z inwestorem oraz przyszłym wykonawcą robót budowlanych i kamieniarskich szczególnie w zakresie możliwości użycia miejscowych zasobów kamieni naturalnych.

§ 4 Zwraca się uwagę, że kamień naturalny nadaje się do:

1) celów konstrukcyjnych jako tworzywo murowe,
2) tzw. betonów „rodzynkowych" jako wypełniacz,
3) wykonywania elewacji (w całości lub częściowo),
4) wykonywania drobnych elementów wykończeniowych jak stopnie zewnętrzne, parapety okienne, półki nadgrzejnikowe, płyty posadzkowe itp.

§ 5. 1. Kamień jako tworzywo murowe może być używany:

1) kamień ciężki (o ciężarze objętościowym powyżej 2100 kg (m³)):
   a) do wykonywania murów fundamentowych i piwnicznych we wszystkich rodzajach budynków,
   b) do wykonywania murów nadziemnych, budynków nie przeznaczonych na pobyt ludzi i zwierząt,
   c) do wykonywania murów nadziemnych i innych budynków, niż określono pod lit. b), z zastosowaniem odpowiedniej izolacji,
   d) do wznoszenia budowli inżynierskich;
2) kamień lekki (o ciężarze objętościowym do 2100 kg (m³)):
   a) do wykonywania murów nadziemnych wszelkich budynków, z tym, że jeżeli budynek jest przeznaczony na pobyt ludzi, należy zapewnić właściwą izolację cieplną,
   b) do wykonywania murów podziemnych w przypadkach technicznie uzasadnionych.

2. Wysokość budynków wykonanych z kamienia lekkiego nie powinna przekraczać:

1) 3 kondygnacji — jeżeli zastosowano kamień łamany,
2) 4 kondygnacji — jeżeli zastosowano kamień rzędowy,
3) 5 kondygnacji — jeżeli zastosowano bloczki.

§ 6. 1. Terenowa służba architektoniczno-budowlana wskazuje budynki lub części budynków, na których należy wykonywać elewacje z kamienia.

2. Elementy wykończeniowe z kamienia należy stosować, gdy charakteryzują się lepszymi cechami użytkowymi od materiałów dotychczas stosowanych, a zastosowanie ich jest opłacalne pod względem ekonomicznym. Asortyment standartowych elementów wykończeniowych określają katalogi zakładów produkcyjnych.

§ 7 Zobowiązuje się terenową służbę architektoniczno-budowlaną, aby przy akceptowaniu projektów badała, czy w projekcie zastosowano w dostatecznym stopniu kamień naturalny, a w razie potrzeby udzielała wytycznych co do jego zastosowania.

§ 8 Zobowiązuje się Centralę Materiałów Budowlanych do przeprowadzenia analizy chłonności rynku poszczególnych województw oraz uwzględnienia materiałów kamiennych w bilansach materiałów ściennych i stosowania odpowiedniej polityki przydziałowej materiałów, aby zapewnić właściwe dla danego rejonu zużycie miejscowych zasobów kamienia.

§ 9 Zobowiązuje się zarządy, nadzorujące biura projektów i przedsiębiorstwa wykonawstwa budowlanego do prowadzenia systematycznego nadzoru nad przestrzeganiem przepisów zarządzenia przez nadzorowane jednostki.

§ 10 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1959 r.

2. Równocześnie uchyla się:

a) pismo okólne nr 55 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 15 czerwca 1953 r. w sprawie stosowania kamienia do budowy fundamentów (Dz. Urz. MBMiO nr 10, poz. 117),

b) zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli nr 162 z dnia 10 lipca 1953 r. w sprawie projektowania robót kamieniarskich w uzgodnieniu z wykonawcą (Dz. Urz. MBMiO nr 12, poz. 130),

c) pismo okólne nr 10 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 24 kwietnia 1953 r. w sprawie stosowania i wykonywania podłoży i nawierzchni kamienno-betonowych w budownictwie przemysłowym,

d) pismo okólne nr 3 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 14 marca 1953 r. w sprawie stosowania kamieni do murów fundamentowych w budownictwie przemysłowym,

e) pismo okólne nr 6 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 31 marca 1953 r. w sprawie stosowania betonów niezbrojonych z kamieni wtapianych,

f) zarządzenie nr 160 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 3 lipca 1954 r. w sprawie uregulowania dystrybucji i gospodarki kamieniem budowlanym w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

MINISTER BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
wz **J. Grzymek**

MINISTER GOSPODARKI KOMUNALNEJ
wz **J. Goryński**

PREZES KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY
Z. Skibniewski

18.

OKÓLNIK nr 6 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 5 lutego 1959 r.

w sprawie zaostrzenia kontroli odbiorów materiałów budowlanych przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe

(Znak: TE-8/02/58)

Wobec nieprzestrzegania przez jednostki produkcyjne przemysłu materiałów budowlanych resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych obowiązujących przepisów w sprawie kontroli jakości produkcji i dostarczania wyrobów o nieodpowiedniej jakości, często bez znaków kontrolnych lub atestów, oraz klasyfikowania gotowych wyrobów niezgodnie z obowiązującymi normami, jak również w związku z niedostatecznym reagowaniem przedsiębiorstw budowlano-montażowych na braki dostarczanych materiałów i przyjmowaniem oraz wbudowywaniem materiałów nieodpowiadających wymaganiom odpowiedniej jakości, poleca się, co następuje:

§ 1 Zjednoczenia przemysłu materiałów budowlanych i wojewódzkie zarządy przemysłu terenowego materiałów budowlanych, nadzorujące przedsiębiorstwa produkujące materiały budowlane, zobowiązane zarządzeniem nr 280 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 grudnia 1957 r. (Dz. Urz. MBiPMB Nr 10, poz. 62) do zorganizowania kontroli jakości produkcji, przeprowadzą w terminie do dnia 15 kwietnia 1959 r. kontrolę stosowania przepisów powyższego zarządzenia przez przedsiębiorstwa i zawiadomią Departament Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych o wynikach kontroli oraz o sankcjach zastosowanych wobec winnych nieprzestrzegania przepisów zarządzenia.

§ 2 Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe zobowiązuje się do zaostrzenia kontroli odbioru materiałów budowlanych i instalacyjnych i zgłaszania formalnych reklamacji u dostawcy i w jego jednostce nadrzędnej o każdym stwierdzonym przypadku dostawy materiałów nieodpowiedniej jakości.

§ 3 O przypadkach powtarzania się dostawy materiałów nieodpowiedniej jakości przez tego samego wytwórcę, przedsiębiorstwa powinny powiadamiać Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych, załączając odpisy złożonych reklamacji. Jeżeli wytwórczość podlega innemu resortowi, to w analogiczny sposób należy powiadomić odpowiednią jednostkę resortu nadzorującego producenta.

§ 4 Zobowiązuje się zarządy i przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, w przypadkach otrzymywania materiałów ze szczególnie rażącymi brakami, do publikowania tych przypadków w branżowych czasopismach z zakresu przemysłu materiałów budowlanych.

§ 5 Okólnik wchodzi w życie z dniem 5 lutego 1959 r.

MINISTER
wz **W. Piróg**

19.

OKÓLNIK nr 9 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 14 lutego 1959 r.

w sprawie oczyszczania ścieków w zakładach resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych

(Znak: TE/59)

Wobec stwierdzenia, że zakłady produkcyjne, odprowadzające ścieki przemysłowe, nie doceniają wagi spraw związanych z ochroną wód publicznych przed zanieczyszczeniem i kontrolą stanu urządzeń, oczyszczających ścieki w tych zakładach, poleca się, co następuje:

1. Zjednoczenia i zarządy przedsiębiorstw produkcyjnych i usługowych mają obowiązek okresowej kontroli stanu oczyszczania ścieków przemysłowych w podporządkowanych im zakładach produkcyjnych i są współodpowiedzialne za stan gospodarki ściekami w powyższych zakładach.
2. Jednostki, określone w ust. 1, zbadają stan gospodarki ściekami w nadzorowanych zakładach w celu stwierdzenia, czy zakłady są w dostatecznym stopniu wyposażone w odpowiednie urządzenia do oczyszczania ścieków i czy eksploatacja tych urządzeń czyni zadość wymaganiom zdrowotnym.
3. Jeżeli zbadanie wykaże w poszczególnych zakładach brak urządzeń oczyszczających ścieki, przedsiębiorstwa mają obowiązek zaplanować odpowiednie inwestycje.
4. Jednostki, określone w ust. 1, powinny przesłać plany zainwestowania urządzeń, określonych w ust. 3, właściwemu terenowo państwowemu inspektorowi sanitarnemu w celu zaopiniowania, a następnie wsta-

wić niezbędne kwoty do planów inwestycyjnych oraz zabezpieczyć ich realizację.

5. Równocześnie przypomina się, że jednostką powołaną w Centrali Ministerstwa do załatwiania spraw związanych z wykonaniem uchwały nr 663/55 Prezydium Rządu z dnia 20 sierpnia 1955 r., w sprawie ochrony wód przed zanieczyszczeniem oraz zapobiegania szkodliwemu działaniu ścieków i ich gospodarczego wykorzystania jest Departament Technologii Produkcji Materiałów Budowlanych.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

20.

OKÓLNIK nr 11 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 27 lutego 1959 r.

w sprawie oszczędnej gospodarki szkłem okiennym w budownictwie

(Znak TE/10/59)

Wobec obserwowanego na budowach marnotrawstwa, znacznego przekraczania dopuszczalnego zużycia szkła okiennego płaskiego w budownictwie i konieczności doprowadzenia zapotrzebowania szkła do rozmiarów, określonych obowiązującymi normami, poleca się, co następuje:

1. Dyrektor Zjednoczenia Przemysłu Szklarskiego w porozumieniu z Dyrektorem Centrali Materiałów Budowlanych spowodują aby:
   a) przemysł szklarski dostarczał co najmniej 50% szkła ciągnionego płaskiego, przeznaczonego dla potrzeb budownictwa, o wymiarach ścisłych (szerokości i długości), uzgodnionych między zamawiającym a aparatem zbytu,
   b) jakość i grubość oraz opakowanie dostarczanego na budowy szkła odpowiadały ściśle wymiarom normy państwowej PN-56/B-13052.
2. Dyrektor Zarządu Projektowania skontroluje, czy zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Ministra Gospodarki Komunalnej i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 30 stycznia 1958 r. w sprawie stosowania katalogu stolarki typowej, (Dz. Urz. MBiPMB nr 2, poz. 10), zmienionego zarządzeniem z dnia 6 lutego 1959 r. (Dz. Urz. MBiPMB nr 4 poz. 16) jest należycie przez biura projektów przestrzegane i w razie konieczności wyda odpowiednie zarządzenie pokontrolne. Ponadto Dyrektor Zarządu Projektowania poleci biurom projektów zwiększenie stosowania w projektach i kosztorysach szkła surowego, dla tych obiektów i pomieszczeń, w których stosowanie szkła okiennego płaskiego ciągnionego nie jest konieczne.
3. Dyrektor Zjednoczonych Zakładów Stolarki Budowlanej i dyrektorzy przedsiębiorstw budowlanych, w ramach których są prowadzone stolarnie, spowodują, aby tolerancje wymiarów otworów okiennych wykonywanej przez nich stolarki nie przekraczały dopuszczalnych przewidzianych w dokumentacji projektowej.
4. Dyrektor Instytutu Organizacji i Mechanizacji Budownictwa (IOMB) spowoduje, aby w terminie do dnia 30 kwietnia 1959 r. została przeprowadzona kontrola i nowelizacja norm zużycia szkła okiennego, podanych w „Tymczasowych normach zużycia podstawowych materiałów budowlanych" wydanych w 1957 r. przez Instytut Budownictwa Mieszkaniowego.

   Departament Techniki Budowlanej zweryfikuje znowelizowanie przez IOMB norm i wyda zezwolenie na ich wydanie. Do czasu opublikowania znowelizowanych norm obowiązują normy podane w KSNK.
5. Dyrektorzy przedsiębiorstw budowlanych dopilnują, aby kierownicy budów przy zgłaszaniu reklamacji przestrzegali następujące obowiązujące przepisy:
   1) dekret z dnia 16 maja 1956 r. o umowach dostawy między jednostkami gospodarki uspołecznionej (Dz. U. nr 16, poz. 87),
   2) zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dnia 15 października 1956 r. w sprawie przydziałów, rozdzielników, uzgodnień dostaw i ogólnych warunków dostaw (Mon. Pol. nr 89, poz. 1016),
   3) uchwałę nr 440 Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1957 r. w sprawie kontroli jakości artykułów wytwarzanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. nr 89, poz. 531),
   4) okólnik nr 12 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 5 marca 1958 r. w sprawie kontroli jakości produkcji (Dz. Urz. MBiPMB nr 3, poz. 20),
   5) instrukcję o gospodarce magazynowej dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych, stanowiącą załącznik do zarządzenia nr 85, Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 4 kwietnia 1957 r.
6. Dyrektorzy przedsiębiorstw budowlanych dopilnują, aby szkło okienne było zamawiane co najmniej w 50% o wymiarach ścisłych (szerokości i długości).
7. Dyrekorzy przedsiębiorstw budowlanych podejmą kroki zmierzające do maksymalnego ograniczenia prowizorycznego szklenia szkłem płytowym (stosowanym do szklenia stałego) w budynkach wykończanych w okresie zimowym. W tym celu dyrektorzy przedsiębiorstw budowlanych wydadzą odpowiednie instrukcje, a w szczególności rozważą możliwości stosowania do szklenia prowizorycznego w okresie zimowym specjalnych ram inwentaryzowanych, szklonych szkłem odpadowym.
8. Jednocześnie unieważnia się okólnik nr 6 Ministra Budownictwa z dnia 25 stycznia 1957 r. w sprawie prawidłowej gospodarki szkłem okiennym (Dz. Urz. MB, nr 2, poz. 22).
9. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 marca 1959 r.

MINISTER
wz. W. Kopeć

21.

PISMO OKÓLNE nr 7 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 13 lutego 1959 r.

w sprawie premiowania robotników w budownictwie.

(Znak: ZP/3/59)

W celu zapewnienia właściwego postępowania przy premiowaniu robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, wynagradzanych na podstawie

załącznika Nr 1 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r., Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Zatrudnienia, Płac i Bezpieczeństwa Pracy wyjaśnia, co następuje:

1. Premie, o których mowa w § 8 załącznika Nr 1 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r mogą być przyznawane tylko robotnikom zatrudnionym w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i wynagradzanym zgodnie z przepisami załącznika Nr 1.

W żadnym przypadku nie należy przyznawać premii pracownikom, wynagradzanym wg innych zasad, niż ustanowione w załączniku Nr 1 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r.

2. Robotnikom zatrudnionym w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i wynagradzanym wg załącznika Nr 1 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r. można przyznawać premię tylko przy zachowaniu przepisów § 8 tego załącznika oraz § 1 załącznika Nr 1 do zarządzenia Nr 42 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie wynagradzania pracowników zatrudnionych w przedsiebiorstwach budowlano-montażowych (Dz. Urz. MBiPMB nr 3, poz. 18).

Podkreśla się, że podstawę do przyznania premii dla poszczególnych brygad lub robotników, stanowi wykonanie przez nich w ustalonym terminie ściśle z góry określonych zadań, pod warunkiem zachowania należytej jakości robót, wyłącznie w granicach funduszu premiowego.

W przypadkach nieokreślenia z góry dokładnych zadań, za wykonanie których ma być przyznana premia, nie można przyznać premii choćby przedsiębiorstwo, czy budowa osiągnęły dobre wyniki produkcyjne i ekonomiczne oraz uzyskały oszczędność funduszu płac. Przyznanie premii bez zachowania wyżej określonych warunków jest bezpodstawne i traktować je należy jako nielegalne.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
wz. **W. Bąk**

22.

PISMO OKÓLNE nr 9 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 26 lutego 1959 r.

w sprawie wykonawstwa izolacji termicznych.

(Znak: PL/Pr/1272/59.)

W celu zapobieżenia zdarzającym się przypadkom złego wykonywania robót izolacyjnych, ciepłochronnych i zimnochronnych, przez przedsiębiorstwa ogólno-budowlane, co powoduje konieczność napraw i wynikające stąd straty dla gospodarki narodowej — wyjaśnia się, że należy stosować następujące zasady przyjmowania zleceń na te roboty:

1. Przedsiębiorstwo ogólno-budowlane, które jako generalny wykonawca podjęło się wykonania robót izolacyjnych, powinno w zasadzie polecić je przedsiębiorstwu specjalistycznemu.
2. Przedsiębiorstwo ogólno-budowlane, podejmujące się wykonania izolacji ciepłochronnych i zimnochronnych siłami własnymi, powinno mieć zapewniony zespół fachowców, posiadających dowody, stwierdzające przygotowanie do prowadzenia tego rodzaju robót oraz odbycie co najmniej rocznej praktyki w tym zakresie.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo ogólno-budowlane obowiązane jest sprawować stałą kontrolę jakościową tych robót przez osobę, posiadającą odpowiednie kwalifikacje techniczne i praktykę w zakresie ich wykonywania.
4. Przedsiębiorstwo wykonujące roboty termoizolacyjne obowiązane jest dokonywać odbiory płyt korkowych z zachowaniem ustalonych tolerancji oraz odbiory międzyoperacyjne w czasie wykonywania robót.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
W. Kulesza

23.

PISMO OKÓLNE nr 10 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 9 marca 1959 r.

w sprawie zasad finansowania i księgowania udziału wystawców krajowych w Międzynarodowych Targach Poznańskich.

(Znak: KS-I/C-100/59)

W związku z zarządzeniem Nr 208 Ministra Finansów z dnia 31 grudnia 1958 r. w sprawie finansowania udziału wystawców krajowych w Międzynarodowych Targach Poznańskich oraz zarządzeniem Nr 20 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 5 lutego 1958 r. w sprawie udziału przedsiębiorstw resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w Międzynarodowych Targach Poznańskich, podaje się zasady finansowania i księgowania kosztów związanych z uczestnictwem wystawców resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w Międzynarodowych Targach Poznańskich:

1. Koszty związane z udziałem w Targach oraz koszty działalności Komitetu Branżowego — wystawcy resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, zwani dalej „wystawcami", zgodnie z przepisem § 2 powołanego na wstępie zarządzenia Nr 208 Ministra Finansów, zarachowują w ciężar kosztów sprzedaży, proporcjonalnie do wielkości zajmowanej na Targach powierzchni (w m^2).
2. Koszty, o których mowa w ust. 1, powinny znaleźć pokrycie w planach kosztów i planach finansowych wystawców, w ramach ich limitów na rok 1959. Przy rozdzielaniu wskaźników finansowych na rok 1959, zjednoczenia powinny uwzględnić udział przedsiębiorstw — wystawców w XXVIII Międzynarodowych Targach Poznańskich.
3. Część wydatków związanych z uczestnictwem w Targach, wystawcy pokrywają bezpośrednio, a mianowicie:
   1) koszty specjalnego wykończenia eksponatów,
   2) koszty opakowania,
   3) koszty zapakowania po Targach,
   4) koszty delegacji związane z nadzorowaniem, weryfikacją i pobytem w Poznaniu w czasie organizowania, trwania oraz likwidacji Targów.

4. Pozostałe wydatki, wystawcy pokrywają przez powołaną w tym celu jednostkę finansującą — Biuro Dokumentacji i Studiów Konstrukcyjnych Przemysłu Ceramiki Budowlanej w Poznaniu, Plac Młodej Gwardii nr 6 — w wysokości ustalonej w porozumieniu z Komitetem Branżowym, w ramach zatwierdzonego preliminarza. Do wydatków tych należą:

1) koszty magazynowania przejściowego w Poznaniu,
2) koszty transportu na terenie Poznania,
3) koszty załadunku i wyładunku przy transporcie na terenie miasta Poznania,
4) koszty związane z konserwacją towarów w czasie organizowania, trwania i likwidacji Targów,
5) koszty przygotowania i konserwacji stoisk.

5. Koszty związane z obsługą i urządzeniem biur handlu zagranicznego ponoszą centrale handlu zagranicznego.

6. Sposób księgowania kosztów określonych w ust. 4, przebiega następująco:

1) utworzenie funduszu w jednostce finansującej na podstawie zatwierdzonego preliminarza powoduje zapis w księgowości jednostki finansującej:

Wn 078 „Inne należności i zobowiązania" — konto analityczne poszczególnych wystawców,

Ma 106 „Fundusze i rezerwy" — konto analityczne „Fundusz na sfinansowanie udziału w XXVIII Międzynarodowych Targach Poznańskich",

2) dokonanie wpłat przez wystawców na rachunek jednostki finansującej w Narodowym Banku Polskim w Poznaniu I Oddział Miejski — konto Nr 1218-7-262 pod nazwą „Udział w XXVIII Międzynarodowych Targach Poznańskich", księguje się:

a) w księgowości wystawców przemysłowych lub budowlano-montażowych:

Wn 074/078 „Inne należności i zobowiązania" — konto analityczne jednostki finansującej,

Ma 043 „Rachunek rozliczeniowy",

b) w księgowości jednostki finansującej:

Wn 047 „Pozostałe środki pieniężne" — konto analityczne „Rachunek bankowy środków przeznaczonych na koszty udziału w XXVIII Międzynarodowych Targach Poznańskich",

Ma 078 „Inne należności i zobowiązania" — konta analityczne poszczególnych wystawców,

3) finansowanie kosztów przez jednostkę finansującą w jej księgowości powoduje zapis:

Wn 106 „Fundusze i rezerwy" — konto analityczne „Fundusz na sfinansowanie udziału w XXVIII Międzynarodowych Targach Poznańskich",

Ma 047 „Pozostałe środki pieniężne" konto analityczne „Rachunek bankowy środków przeznaczonych na koszty udziału w XXVIII Międzynarodowych Targach Poznańskich",

lub przy wypłatach gotówkowych:

Ma 041 „Kasa",

4) rozliczenie niewykorzystanych kwot przez jednostkę finansującą i ich zwrot na rachunki rozliczeniowe wystawców wyraża się zapisem:

a) w księgowości jednostki finansującej:

Wn 106 „Fundusze i rezerwy" — konto analityczne „Fundusz na sfinansowanie udziału w XXVIII Międzynarodowych Targach Poznańskich",

Ma 078 „Inne należności i zobowiązania" — konta analityczne wystawców,

i jednocześnie na podstawie wyciągu bankowego:

Wn 078 „Inne należności i zobowiązania" — konta analityczne wystawców,

Ma 047 „Pozostałe środki pieniężne" — konto analityczne „Rachunek bankowy środków przeznaczonych na koszty udziału w XXVIII Międzynarodowych Targach Poznańskich",

b) w księgowości wystawców:

Wn 043 „Rachunek rozliczeniowy"

Ma 074/078 „Inne należności i zobowiązania" — konto analityczne jednostki finansującej,

a równocześnie przeniesienie salda konta 074/078, stanowiącego poniesione przez wystawców koszty uczestnictwa w XXVIII Międzynarodowych Targach Poznańskich:

Wn 183 „Koszty sprzedaży",

Ma 074/078 „Inne należności i zobowiązania" — konto analityczne jednostki finansującej.

7. W związku z przepisem § 7 powołanego na wstępie zarządzenia Nr 20 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 5 lutego 1958 r., przebieg księgowań eksponatów, wysłanych przez wystawców, powinien być następujący:

1) wysłanie eksponatów na Targi przez wystawców przemysłowych, powoduje zapis:

Wn 179 „Towary wysłane i usługi wykonane" — konto analityczne dla eksponatów,

Ma 171 „Wyroby gotowe",

2) poniesione przez wystawców koszty, o których mowa w ust. 3 powinny być księgowane:

Wn 183 „Koszty sprzedaży",

Ma różne konta,

3) zwrot eksponatów księguje się:

Wn 171 „Wyroby gotowe",

Ma 179 „Towary wysłane i usługi wykonane" — konto analityczne dla ekspontów,

4) sprzedanie eksponatów przez centrale handlu zagranicznego księguje się:

Wn odpowiednie konto rozrachunków,

Ma 191 „Sprzedaż wyrobów i usług przemysłowych"

i jednocześnie planowany koszt własny eksponatów:

Wn 191 „Sprzedaż wyrobów i usług przemysłowych",

Ma 179 „Towary wysłane i usługi wykonane" — konto analityczne eksponatów,

oraz odchylenia od kosztu planowanego — czarnym lub czerwonym zapisem w zależności, czy odchylenia są dodatnie czy ujemne:

Wn 191 „Sprzedaż wyrobów i usług przemysłowych",

Ma 172 „Odchylenia od kosztów planowanych",

5) wyksięgowanie eksponatów na podstawie protokołu zniszczenia, wydanego przez Komitet Branżowy, powoduje zapis:

Wn 183 „Koszty sprzedaży",

Ma 179 Towary wysłane i usługi wykonane" — konto analityczne eksponatów

i jednocześnie czarnym lub czerwonym zapisem:

Wn 183 „Koszty sprzedaży",

Ma 172 „Odchylenia od kosztów planowanych"

8. W związku z przepisem § 8 powołanego na wstępie zarządzenia Nr 208 Ministra Finansów, którym uchylone zostało zarządzenie Nr 156 Ministra Finansów z dnia 21 grudnia 1957 r. w sprawie sposobu finansowania udziału w Międzynarodowych Targach Poznańskich przez wystawców krajowych, nieaktualny jest przepis § 5 pkt 2 powołanego zarządzenia Nr 20 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 5 lutego 1958 r., ustalający sposób księgowania kosztów związanych z urządzeniem, eksploatacją i likwidacją stoisk oraz kosztów działalności komitetów branżowych.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
S. Wojciechowski

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

W nr 8 z 6.II.59 r., poz. 40 rozporządzenie Ministra Finansów z 21.I.59 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatku obrotowego, dochodowego i wyrównawczego od producentów wykonujących niektóre dostawy na eksport;

poz. 41 obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z 23.I.59 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o ustroju adwokatury.

W nr 9 z 10.II.59 r., poz. 46 rozporządzenie Rady Ministrów z 23.I.59 r. w sprawie opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz rozliczania zasiłków wypłacanych przez zakłady pracy;

poz. 47 rozporządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z 23.I.59 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie podziału Państwa na okręgi energetyczne;

poz. 48 rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z 21.I.59 r. w sprawie czasu trwania nauki zawodu w zakładach rzemieślniczych.

W nr 10 z 12.II.59 r., poz. 59 ustawę z 30.I.59 r. — Prawo lokalowe.

W nr 11 z 16.II.59 r., poz. 60 ustawę z 31.I.59 r. o zmianie ustawy o podatku od wynagrodzeń;

poz. 61 ustawę z 31.I.59 r. o zmianie dekretu o zobowiązaniach podatkowych;

poz. 63 rozporządzenie Rady Ministrów z 30.I.59 r. o zmianie rozporządzenia z 24.VI.53 r. w sprawie właściwości i trybu postępowania organów administracji państwowej przy dostarczaniu środków transportowych dla potrzeb obrony Państwa.

W nr 13 z 19.II.59 r., poz. 73 rozporządzenie Ministra Finansów z 4.II.59 r. w sprawie zwolnień i ulg podatkowych dla kółek rolniczych oraz innych zrzeszeń, prowadzących działalność w zakresie pozyskania i produkcji materiałów budowlanych z miejscowych surowców oraz dla zespołów maszynowych.

W nr 15 z 26.II.59 r., poz. 79 obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 12.II.59 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 15.XII.51 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym;

poz. 82 rozporządzenie Ministra Finansów z 2.II.59 r. w sprawie odstąpienia od hipotecznego zabezpieczenia niektórych należności Państwa z tytułu pożyczek udzielonych na finansowanie budownictwa mieszkaniowego.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W nr 11 z 2.II.59 r., poz. 39 zarządzenie Ministra Przemysłu Ciężkiego z 24.XII.58 r. w sprawie warunków dostawy złomu, metali, popiołów, zgarów, żużli, odprysków, pyłów i szlamów metali nieżelaznych oraz ich stopów.

W nr 13 z 11.II.59 r., poz. 45 zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z 2.I.59 r. w sprawie zasad działania i zakresu uprawnień państwowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych i przedsiębiorstw świadczących na ich rzecz usługi nadzorowanych przez Ministra Gospodarki Komunalnej;

poz 46 zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z 24.I.59 r. w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Górnictwa i Energetyki, świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej.

W nr 14 z 14.II.59 r., poz. 51 zarządzenie Ministra Finansów z 8.XII.58 r. w sprawie zasad podziału zysku, różnic wyrównawczych, pokrywania strat, finansowania środków obrotowych inwestycji i kapitalnych remontów w 1959 r. w niektórych przedsiębiorstwach państwowych objętych budżetem centralnym.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
Warszawa, ul. Żurawia 3/5
Telefon Redakcji:
Centrala 21-05 wewn. 585
Telefon Administracji:
Centrala 21-05 wewn. 556
Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata roczna zł 42,—. Cena pojedynczych egzemplarzy niezależnie od objętości zł 2,—. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie na konto: „Ministerstwo Budownictwa — Zarząd Budżetowo-Administracyjny nr 1529-91-867, cz. 6, Dz. 5, Rozdz. 19".
Cena zł 2.

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Druk. Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. 6.000. Zam. 389/59. W-20.